

Sygn. akt I C 38/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym: sędzia Marcin Kolasiński

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2020 roku w Grudziądzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **E. W. (poprzednio S.)**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sygn. akt I C 38/20

UZASADNIENIE

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła pozew przeciwko E. W. (poprzednio S.) o zapłatę kwoty 627,89 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że dochodzona pozewm należność wynikała z umowy pożyczki z 8 marca 2012 roku łączącej pozwaną z (...) S.A. Pozwana nie wywiązała się ze swojego zobowiązania. Powódka nabyła przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela w drodze cesji wierzytelności. Na dochodzoną pozewm sumę składały się kwoty 586,19 zł tytułem należności głównej oraz 41,70 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie. Według powódki, roszczenie dochodzone pozewm stało się wymagalne 27 lutego 2016 roku (k. 3-9, 13-14).

Pozwana E. W. w wyznaczonym terminie nie złożyła odpowiedzi na pozew. Spełnione zostały zatem przesłanki wyrokowania w trybie zaocznym na posiedzeniu niejawnym (art. 339 k.p.c.).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 marca 2012 roku E. W. (wówczas S.) zawarła z (...) S.A. umowę pożyczki w wysokości 1.400 zł, z której warunków biorąca pożyczkę nie wywiązała się. Pożyczka miała być spłacona w 60 tygodniowych ratach. (...) Spółka z o.o. w W. nabyła na podstawie umowy przelewu z 10 listopada 2017 roku wierzytelność z tytułu przedmiotowej pożyczki. Na dzień wniesienia pozwu zaległość wynosiła 586,19 zł tytułem należności głównej oraz 41,70 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie.

Dowody: dokumenty dołączone do pozwu (k. 19-50).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które nie budziły uzasadnionych wątpliwości co do faktu powstania zobowiązania, jego niewykonania przez pozwaną oraz cesji wierzytelności. W tym zakresie dokumenty przedłożone przez powódkę stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd nie uznał natomiast mocy dowodowej dokumentów przedłożonych przez powódkę odnośnie do wskazywanej daty wymagalności roszczenia (27 lutego 2016 roku), o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanej na podstawie umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Strona powodowa dochodziła od pozwanej należności z tytułu umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W ocenie sądu, nie budziła uzasadnionych wątpliwości kwestia niewywiązania się pozwanej z umowy pożyczki z 8 marca 2012 roku. Jednakże, zdaniem sądu, roszczenie dochodzone przez powódkę uznać należało za przedawnione. Zgodnie z art. 118 k.c., termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, a do obu tych kategorii zaliczyć należy roszczenie z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki, wynosi 3 lata. W przypadku roszczeń przysługujących przeciwko konsumentowi, przedawnienie jest brane przez sąd pod uwagę z urzędu (art. 117 § 2¹ k.c. w zw. z art. 5 ustawy z 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw /Dz. U. poz. 1104/). Zgodnie z art. 5 ust. 4 powołanej ustawy, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. 9 lipca 2018 roku) nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w kodeksie cywilnym, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Z treści dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie można było dokładnie określić, kiedy roszczenie powoda stało się wymagalne. Skoro jednak umowa pożyczki została zawarta w marcu 2012 roku na okres 60 tygodni, wymagalność roszczenia musiała nastąpić najpóźniej w 2013 roku. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony 26 listopada 2019 roku. W myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zdaniem sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, w obecnym stanie prawnym dotyczącym przepisów o przedawnieniu roszczeń, obowiązkiem powoda jest nie tylko wskazanie daty wymagalności roszczenia, ale i wykazanie tego faktu odpowiednimi dokumentami. Sąd zobowiązał więc powódkę do uzasadnienia podanej w pozwie i piśmie procesowym z 10 lutego 2020 roku daty wymagalności (tj. 27 lutego 2016 roku) oraz wykazania przytoczonych okoliczności odpowiednimi dokumentami pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c. (k. 61). Powódka w żaden sposób nie zareagowała na to wezwanie, co uprawniało sąd do dokonania oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Wskazywana przez powódkę data wymagalności roszczenia nie znajdowała jakiegokolwiek uzasadnienia faktycznego czy prawnego. Niemożliwe było, żeby umowa pożyczki została wypowiedziana 28 stycznia 2016 roku, co wynikało z załącznika do umowy cesji wierzytelności (k. 47-50), skoro termin zapłaty ostatniej raty pożyczki miał być w 2013 roku. Strona powodowa nie wykazała przy tym, aby po 2013 roku nastąpiło uznanie roszczenia przez pozwaną lub zrzeczenie się przez nią zarzutu przedawnienia czy też inne zdarzenie powodujące przerwanie bądź zawieszenie biegu przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych powyżej przepisów, sąd w całości oddalił powództwo, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji orzeczono na zasadzie art. 108 k.p.c. Powódka przegrała niniejszą sprawę w całości, przy czym pozwana nie poniosła żadnych kosztów procesu. W związku z powyższym sąd ustalił, że koszty procesu ponosi strona powodowa.